

Περιεχόμενα

Με δυο λόγια	11
Μια μέρα με «όλα στη θέση τους»	27
Καλημέρα!	53
Προσωπικός χρόνος	81
Όλα στη θέση τους έξω	103
Χαλαρά απογεύματα	121
Η θαλπωρή του σπιτιού	143
Ο χρόνος που περνάμε μαζί	161
Η κάθε μέρα είναι ξεχωριστή	187
Όλα στη θέση τους στις γιορτές	205

με δυο λόγια

Δοχεία αποθήκευσης. Πιστόλια θερμοκόλλησης. Ετικέτες. Και μην αρχίσω με τις ρυθμιζόμενες ράβδους! Καλώς ήρθατε στον κόσμο μου... στον κόσμο όπου λατρεύω να τακτοποιώ και να οργανώνω. Αν επιλέξατε αυτό το βιβλίο, πιθανόν να τα γνωρίζετε ήδη όλα αυτά για μένα.

Εγώ είμαι αυτή που θα με βρείτε να κρεμάω τα διάφορα σακουλάκια σε γάντζους για κουρτίνες στο ντουλάπι με τα σνακ (με βάση το χρώμα, φυσικά) ή να περνάω το σαββατόβραδο αγκαλιά με την ηλεκτρική μου σκούπα (και με μια κόκα κόλα διαίτης σε ποτήρι σαμπάνιας... ξέφρενο πάρτι, το ξέρω!). Αυτό που ίσως δεν ξέρετε, όμως, είναι γιατί αγαπώ αυτές τις δραστηριότητες πάρα πολύ – και γιατί ελπίζω ότι, μέσα από αυτές τις σελίδες, μπορείτε κι εσείς να τις απολαύσετε μαζί μου!

Πράγματι, παίρνω τόση χαρά από τη χειροτεχνία, την τακτοποίηση και την οργάνωση της ζωής. Τίποτα δεν μου αρέσει περισσότερο από το να βλέπω μια ακατάστατη γωνιά να μεταμορφώνεται σε έναν όμορφο, τακτοποιημένο χώρο, να ξέρω ότι το συρτάρι με τα κάθε λογής «άχρηστα» αντικείμενα είναι επιτέλους τακτοποιημένο, ή να μετατρέπω τα παλιά μου βάζα με τα κεριά σε όμορφα και χρήσιμα δοχεία. Δεν χρειάζεται να είναι κάτι μνημειώδες... απλώς το στρώσιμο του κρεβατιού το πρωί, ή μερικές φορές ακόμη και το απόγευμα, με κάνει να νιώθω ότι η μέρα μου πάει καλά. Κάποιες νύχτες, ο Joe και εγώ κοιμόμαστε μαζί με τα αγόρια, οπότε θα ξυπνήσουμε το πρωί και στο κρεβάτι θα γίνεται χαμός. Και δεν υπάρχει μεγαλύτερη ικανοποίηση από το να στρώνεις τα σεντόνια, να βάζεις από πάνω το κάλυμμα και να πετάς τα μαξιλάρια (καλά, λέω να «πετάς», αλλά στην πραγματικότητα είναι *όλα στη θέση τους*). Δεν μπορώ να σας πω πόσο μου αρέσει αυτό. Μπορεί να μη φαίνεται σπουδαίο, αλλά για εμένα, με ένα μωρό και δύο μεγαλύτερα αγόρια, μια δουλειά, μια γάτα, έναν σκύλο και έναν Joe, αισθάνομαι ότι είναι τεράστιο επίτευγμα.

Ως εργαζόμενη μητέρα, το να ζω σε ένα σπίτι τακτοποιημένο και οργανωμένο σίγουρα βοηθάει τη ζωή μου να κυλήσει πολύ πιο ομαλά. Αν τα πράγματα είναι τακτοποιημένα και οργανωμένα και όλα είναι λειτουργικά, το μυαλό μου είναι πιο καθαρό, νιώθω να είμαι πιο καλά και ξέρω ακριβώς τι πρέπει να κάνω για να έχω τον έλεγχο. Τουλάχιστον, τις περισσότερες φορές.

Όμως είναι κάτι πολύ περισσότερο από αυτό η τακτοποίηση και η οργάνωση – είναι κάτι που κάνω *για μένα*. Ειλικρινά, δεν είναι μόνο το τε-

λικό αποτέλεσμα που με κάνει ευτυχισμένη, είναι η διαδικασία από την οποία κερδίζω. Είναι λίγος χρόνος για μένα. Χρόνος για να ξεχαστώ από οτιδήποτε μπορεί να με απασχολεί. Μου επιτρέπει να επικεντρωθώ σε αυτό που βρίσκεται ακριβώς μπροστά μου. Η τακτοποίηση είναι η διαδικασία και η οργάνωση είναι το αποτέλεσμα, και το πιο σημαντικό απ' όλα είναι ότι νιώθω καλά με τα πράγματα γύρω μου – πιο ήρεμη, πιο ευτυχισμένη και πιο λειτουργική. Αυτό είναι που με ενθουσιάζει και θέλω να μοιραστώ μαζί σας εδώ. Αλλά, πάνω απ' όλα, ελπίζω ότι αυτό το βιβλίο θα σας χαρίσει λίγες στιγμές για εσάς, γιατί το αξίζετε.

♡ φύσει τακτική ♡

Πάντα ήμουν αρκετά αφηρημένη, οπότε η οργάνωση είναι απαραίτητη για την προσωπικότητά μου. Πρέπει να ξέρω πού βρίσκεται το καθετί. Βέβαια, δεν θα έλεγα ότι αυτό κυριαρχούσε πάντα στη ζωή μου, αλλά ήταν μεγάλο μέρος της.

Όταν ήμουν μικρή, συνήθιζα να ταξινομώ όλα τα παιχνίδια μου και έπρεπε να βεβαιωθώ ότι βρίσκονταν στα σωστά κουτιά, ενώ την ώρα του φαγητού διαχωρίζα το φαγητό μου σε μικρά τμήματα στο πιάτο μου. Η μαμά μου λέει τώρα πως σκεφτόταν τι περίεργο παιδί που ήμουν; (Το κάνω ακόμα και τώρα: αν τρώω ψητό με πατάτες, όλα τα συστατικά του πιάτου πρέπει να είναι τοποθετημένα ξεχωριστά ώστε να μπορώ να βάλω ακριβώς αυτό που θέλω στο πιρούνι μου – ένα κομμάτι πατάτα, ένα κομμάτι κρέας και ένα κομμάτι λαχανικό, κάθε

φορά.) Αργότερα, ως έφηβη, παρέμεινα τακτική και οργανωμένη – τεμπέλα αλλά οργανωμένη! Το κολέγιο όπου φοίτησα εξακολουθεί να χρησιμοποιεί μερικά από τα παλιά μου τετράδια ασκήσεων ως παραδείγματα για τους σημερινούς φοιτητές του, επειδή όλα τους είναι όντως τόσο τακτικά και οργανωμένα όσο πρέπει να είναι. Παρόλο που πρέπει να παραδεχτώ ότι αυτό έγινε κατά τη διάρκεια των φοιτητικών μου χρόνων, αφού απέκτησα τον Zach, το να είμαι τακτοποιημένη και οργανωμένη έγινε πιο απαραίτητο από ποτέ. Για να το θέσω κι αλλιώς, κανένας από τους καθηγητές μου στο γυμνάσιο και στο λύκειο δεν θα με θεωρούσε πρότυπο μαθητή! Απόδειξη ότι όλοι μεγαλώνουμε...

Αυτή την πλευρά του εαυτού μου την «κληρονόμησα» σίγουρα από τη μητέρα μου. Η μαμά μου είναι τρομερά οργανωμένη, περισσότερο από μένα – και με έμαθε να είμαι και εγώ έτσι. Αποτελούσε μέρος του να μάθω να έχω την ευθύνη του εαυτού μου. Μεγαλώνοντας, αν ξεχνούσα να κάνω μια εργασία ή να πάρω κάτι που χρειαζόμουν μαζί μου στο σχολείο, ήταν αποκλειστικά δική μου ευθύνη. Γρήγορα έμαθα ότι, αν δεν οργάνωνα τον εαυτό μου, δεν θα είχα ποτέ τον σωστό εξοπλισμό για τα μαθήματα και θα κατέληγα τιμωρημένη κάθε μέρα.

ΟΡΓΑΝΩΝΟΝΤΑΣ ΤΟ ΧΑΟΣ ΜΟΥ

Και στη συνέχεια, σε πολύ νεαρή ηλικία –ήμουν μόλις 17 ετών όταν έμεινα έγκυος– έγινα κι εγώ μητέρα. Αυτό σήμαινε ότι εγώ, ο αδελφός μου, η αδελφή μου, ο μικρός μου γιος, ο Zachary, και η μαμά μου ζούσαμε όλοι σε ένα μικρό σπίτι. Πλέον δεν υπήρχε κανένα περιθώριο για να είμαστε ακατάστατοι! Αλλά, πέρα από αυτό, ένιωθα

εντελώς εκτός ελέγχου και έξω από τα νερά μου. Δεν είχα ιδέα τι στο καλό έκανα. Ένιωθα ότι όλες οι αποφάσεις είχαν ληφθεί για μένα χωρίς εμένα, κι εγώ δεν μπορούσα να κάνω τίποτα γι' αυτό.

Υπήρχαν μόνο μικροπράγματα που μπορούσα να ελέγξω, όπως να καθαρίσω τα μπιμπερό ή να ταξινομήσω τις πάνες... και τα υγρά μαντιλάκια. Έτσι, κατέληξα να ασχολούμαι ακόμα περισσότερο με τα μικρά πράγματα – που, πρακτικά, κρατούσαν το μυαλό μου απασχολημένο, γιατί πραγματικά δεν ήξερα πού ήμουν ή ποια ήμουν για αρκετό καιρό.

Ήταν επίσης μια περίοδος στη ζωή μου όπου δεν είχα κυριολεκτικά τίποτα – ως έφηβη μητέρα, δικαιούμουν διάφορα επιδόματα. Έτσι, εισέπραττα το *Giro* μου (όπως λέγονταν οι επιταγές αυτές) και έπρεπε να είμαι πολύ προσεκτική και οργανωμένη με τα χρήματά μου για να βεβαιωθώ ότι μπορούσα να αντεπεξέλθω οικονομικά σε όλα όσα χρειαζόμουν. Για παράδειγμα, έπαιρνα κουπόνια γάλακτος από το κράτος για το μωρό, αλλά μόνο ένα συγκεκριμένο ποσό. Έπρεπε να είμαι πολύ αυστηρή σχετικά με το είδος του γάλακτος που επρόκειτο να αγοράσω και από πού θα το αγόραζα (σίγουρα δεν κοστίζουν όλα τα γάλατα το ίδιο) και, φυσικά, πώς θα το χρησιμοποιούσα.

Και αυτός ήταν μόνο ένας από τους λόγους για τους οποίους έπρεπε να γίνω πιο προσεκτική με το τι έκανα, τι ξόδευα, τι είχα ήδη, κι έτσι, όταν πήγαινα για ψώνια, δεν αγόραζα τίποτα που δεν χρειαζόμουν. Όλα αυτά ήταν πολύ δύσκολα, γιατί ήμουν πραγματικά λυπημένη και πάσχιζα να τα φέρω βόλτα: αναρωτιόμουν, τι είχα κάνει και τα περνούσα όλα αυτά. Το μόνο πράγμα που με κρατούσε σε εγρήγορ-

ση ήταν πως γνώριζα ότι δεν είχα άλλη επιλογή από το να κρατηθώ όρθια και δυνατή για αυτό το ανθρωπάκι που αγαπούσα απεριόριστα. Παρόλο που, για να είμαι ειλικρινής, δεν είχα ιδέα πώς να τον αγαπώ εκείνη την περίοδο.

Η ΖΩΗ ΜΕ ΤΟΝ ΗΟΕ ΚΑΙ ΤΙΣ ΠΙΚΛΕΣ

Αυτό, λοιπόν, μου έμεινε. Πλέον, ζω σε ένα πολύ καλύτερο μέρος, και η ζωή μου είναι γεμάτη με πολλούς τρόπους, την καριέρα, τα αγόρια μου, τον Zachary, τον Leighton και τον Rex, και τον σύντροφό μου Joe (Hoe!). Ωστόσο, εξακολουθεί να μου αρέσει να έχω τα σνακ μου ταξινομημένα, το ψυγείο μου οργανωμένο και φυσικά μου αρέσει να σχεδιάζω τα γεύματά μας. Αν δεν είμαι αυστηρά οργανωμένη, θα βγω για ψώνια και θα σκεφτώ *εντάξει, μάλλον χρειαζόμαστε ψωμί ή γάλα*, και αργότερα ανακαλύπτω ότι υπάρχει μια ολόκληρη φρατζόλα ψωμί στο σπίτι ή δύο γεμάτα κουτιά γάλα. Έτσι, πιστεύω ότι αυτή η πτυχή του εαυτού μου, η οργανωτική, με βοηθάει να αποφεύγω τη σπατάλη τροφίμων ή χρημάτων, ή ακόμη και χρόνου, και έχει προκύψει από το γεγονός ότι έγινα μητέρα σε τόσο μικρή ηλικία και είχα ελάχιστα για να επιβιώσω, πράγμα που σημαίνει ότι έπρεπε να βρω τρόπο να τα καταφέρω. Παρότι είμαι πλέον αρκετά τυχερή που δεν έχω τα ίδια προβλήματα και ανησυχίες σήμερα, δεν θα θεωρήσω ποτέ τίποτα δεδομένο, γιατί ποιος ξέρει πού μπορεί να σε πάει η ζωή;

Παρ' όλα αυτά, δεν το κάνω μόνο επειδή έτσι μεγάλωσα ή επειδή έπρεπε να τα βγάλω πέρα ως νεαρή μητέρα. Ακόμα και αν η καθημερινότητά μου δεν ήταν τόσο γεμάτη, το καθάρισμα θα ήταν κάτι που θα έκανα

ούτως ή άλλως – και αν, χάρη σε αυτό, γνωρίζω τι μου γίνεται και ότι τα πράγματα μπορούν να κυλήσουν λίγο πιο ομαλά, τότε ακόμη καλύτερα!

Οι χειροτεχνίες, η τακτοποίηση και η οργάνωση είναι κάτι που απολαμβάνω να κάνω για μένα – είναι το χόμπι μου, ας πούμε, και ο «προσωπικός μου χρόνος». Δεν μπορώ να σας περιγράψω πόσο ενθουσιασμένη είμαι όταν φτιάχνω κάτι καινούργιο από παλιά πράγματα που θέλω να ξεφορτωθώ. Το λατρεύω! Αυτά τα νέα αντικείμενα τα αποκαλώ οι «εφευρέσεις» μου, και θα σας δείξω όλα τα είδη πραγμάτων που μπορείτε να φτιάξετε κι εσείς. Για παράδειγμα, κρατήστε τα εξαρτήματα της παλιάς ηλεκτρικής σας σκούπας που δεν χρειάζεστε πια.

♡ Παι, έχω μέρες ακαταστασίας ♡
(Και ένα αποδηκάκι με άχρηστα
πράγματα)

Α, και, πριν προχωρήσω, μια μεγάλη αποποίηση ευθυνών! Το σπίτι μου ποτέ δεν είναι εντελώς τακτοποιημένο, ποτέ. Γι' αυτό πρέπει να τακτοποιώ συνεχώς! Δεν οργανώνω τα πράγματα επειδή νομίζω ότι θα μείνουν έτσι – δεν θα μείνουν. Και ορισμένα σημεία του σπιτιού είναι σχεδόν πάντα ακατάστατα: το συρτάρι με τα μαχαιροπίρουνα ή το ντουλάπι με τα σνακ (επειδή τα παιδιά το ανοιγοκλείνουν όλη μέρα, κάθε μέρα). Δεν πειράζει – για μένα, κομμάτι της διασκέδασης είναι να τα αναδιοργανώνω όλα. Όταν υπάρχουν συστήματα και λειτουργούν, είναι εύκολο να βάλεις τα πράγματα στη θέση τους.

Επίσης, για την ιστορία: είμαι η Stacey Solomon και είμαι μεγάλη... μαζώχτρα. Δεν ντρέπομαι να το πω. Έχω ένα αποθηκάκι με άχρηστα πράγματα έξω από το σπίτι μου, το οποίο ο Joe θεωρεί το χειρότερο πράγμα στον κόσμο. Το αποκαλεί το αποθηκάκι με τα σκουπίδια. «Ναι, είναι γεμάτο σκουπίδια!» Έχετε πάει ποτέ σε ένα από αυτά τα καταστήματα που πουλάνε κάθε λογής βλακειούλα; Δεν έχουν ακριβώς όνομα, αλλά είναι σαν τη σπηλιά του Αλαντίν. Είναι τα αγαπημένα μου! Και αυτό ακριβώς είναι το αποθηκάκι μου. Το δικό μου μαγαζί με τις κάθε λογής βλακειούλες στον κήπο.

Βασικά, υποτίθεται ότι πρέπει να βάζετε τους κάδους σας σε αυτό το αποθηκάκι – ξέρετε, αυτά τα μεγάλα πλαστικά κουτιά. Αλλά δεν έχω καθόλου κάδους εκεί μέσα. Έχω πράγματα που θα έπρεπε να είναι σε κάδους, αλλά εγώ δεν τα έχω πετάξει! Έτσι, κάθε φορά που ο Joe ανοίγει μια κονσέρβα φασόλια, σκέφτομαι Ω, *θα το πλύνω και θα το βάλω στο αποθηκάκι μου*. Κι έχω επίσης κεριά, τελειωμένα ρολά τουαλέτας, άδεια μπουκάλια από μαλακτικό ρούχων, μαλακτικό μαλλιών – οτιδήποτε μπορείτε να φανταστείτε. Τις προάλλες, βρήκα μια σπασμένη κρεμάστρα. Την έβαλα στο αποθηκάκι, έψαξα στο διαδίκτυο «τι μπορώ να φτιάξω με μια σπασμένη κρεμάστρα» και αργότερα έφτιαξα ένα πορτατίφ για το κομοδίνο που το λατρεύω.

Λατρεύω το αποθηκάκι με τις βλακειούλες μου. Ειλικρινά, ενθουσιάζομαι όταν μπαίνω εκεί μέσα. Όμως πρέπει να έχω μια ιδέα. Και μερικές φορές αναστατώνομαι όταν κοιτάζω εκεί μέσα και νομίζω ότι δεν έχω τίποτα που να αξίζει – μα τίποτα! Δεν ξέρω τι να κάνω με όλα αυτά. Αγχώνομαι. Όμως ύστερα από κάποιες μέρες το ανοίγω ξανά και σκέφτομαι *Α! Τώρα ξέρω τι μπορώ να κάνω με αυτό ή με εκείνο*.

Φτιάχνω κάτι σχεδόν κάθε μέρα. Έτσι, είμαι τακτική, αλλά είμαι και μαζώχτρα, όπως σας είπα. Σίγουρα υπάρχει ένα μοτίβο στο να μαζεύεις πράγματα, γι' αυτό θα μοιραστώ μαζί σας τα πράγματα που πιστεύω ότι αξίζει να αποθηκεύσετε. Να είσαι μαζώχτρα ή να μην είσαι!

Κατά παρόμοιο τρόπο, κάποιες μέρες, είμαι τόσο πολύ αφοσιωμένη σε αυτό: σηκώνομαι και σκέφτομαι *Θα γίνει χαμός στο σπίτι*. Και κάποιες άλλες ξυπνάω και σκέφτομαι *Δεν μπορώ καν να ασχοληθώ*. Δεν έχω την ενέργεια να συμμαζέψω τίποτα, δεν θέλω να το κάνω. Μπορώ να δω μια ακατάστατη γωνιά στο σπίτι ή ένα σωρό πράγματα και να πω στον εαυτό μου ότι δεν πρόκειται καν να τα αγγίξω, δεν την παλεύω. Απλώς κλείνω την πόρτα στην ακαταστασία! Το οποίο δεν σημαίνει ότι δεν θα συμμαζέψω ποτέ, ούτε ότι δεν θα απολαύσω ξανά το συμμαζέμα. Σημαίνει απλώς ότι «σήμερα» δεν είναι η κατάλληλη μέρα. Και αυτό είναι πολύ ok για μένα. Κανείς δεν ξυπνάει κάθε μέρα νιώθοντας το ίδιο κίνητρο για δράση, κανείς δεν έχει κάθε μέρα όλη την ενέργεια του κόσμου.

♥ Τακτοποιώντας τις ανησυχίες μου ♥
(Χμμ... όχι ακριβώς)

Κάποιες μέρες, μπορεί να νιώθω λίγο εκτός τόπου και χρόνου, αγχωμένη και αβέβαιη για το τι πρέπει να κάνω. Είναι οι μέρες που, όπως λέω, «προσπαθώ να πάρω μια ανάσα»: στιγμές κατά τις οποίες νιώθω ότι πραγματικά δεν μπορώ να πάρω μια μεγάλη ανάσα. Και τότε είναι που θέλω όντως να επικεντρωθώ σε κάτι χειρωνακτικό, γιατί θεωρώ ότι αυτό

βοηθάει το μυαλό μου να ξεφύγει από οτιδήποτε με απασχολεί – ακόμη και αν είναι υποσυνείδητο, καθώς τις περισσότερες φορές που έχω άγχος δεν ξέρω καν τι είναι αυτό για το οποίο έχω άγχος! Το καλύτερο πράγμα για μένα είναι να βοηθάω το μυαλό μου να φεύγει μακριά.

Τότε είναι που ανοίγω ένα ακατάστατο ντουλάπι ή συρτάρι, ή πιάνω ένα πιστόλι θερμοκόλλησης και κάποια άχρηστα πράγματα, και σκέφτομαι *Λοιπόν, ξέρω τι πρέπει να κάνω τώρα*. Ξαφνικά, το μόνο στο οποίο μπορώ να επικεντρωθώ είναι πού πρέπει να πάει αυτό, σε τι θα μπορούσα να το χρησιμοποιήσω, τι μπορώ να φτιάξω με αυτά τα κομμάτια. Υπάρχουν τόσα πολλά πράγματα που σκέφτομαι όταν τακτοποιώ, ώστε το μυαλό μου επικεντρώνεται στη δουλειά που έχω μπροστά μου παρά σε οτιδήποτε άλλο μπορεί να στριφογυρίζει στο μυαλό μου.

Από εκεί λοιπόν πηγάζει το κίνητρό μου, όταν νιώθω λίγο στην τσίτα ή νιώθω πιεσμένη και χρειάζομαι να στρέψω την προσοχή μου σε κάτι άλλο και να κάνω κάτι που μου αρέσει. Τελικά, το κάνω όχι μόνο για να φαίνονται όμορφα και τακτοποιημένα όλα γύρω μου, αλλά και για να νιώσω καλύτερα μέσα μου – για την ψυχική μου υγεία, θα μπορούσατε να πείτε.

Ο ΔΙΚΟΣ ΜΟΥ ΤΡΟΠΟΣ ΔΙΑΛΟΓΙΣΜΟΥ

Γι' αυτό πιστεύω ότι το να τακτοποιώ και να οργανώνω είναι η δική μου μορφή διαλογισμού. Ειλικρινά, δεν είναι αστείο, αλλά αν πάω σε ένα σπα ή κάποιος μου λέει ότι πρέπει να δοκιμάσω αυτόν τον χαλαρωτικό διαλογισμό –μπλα, μπλα, μπλα– εγώ δεν γίνεται απλώς να ξαπλώσω και να σταματήσω να σκέφτομαι. Το βρίσκω απολύτως

αδύνατο. Καταλήγω να σκέφτομαι Ω, έχω αυτό να κάνω αργότερα, θα το κάνω και, επίσης, τι θα γίνει αν εκείνο ή το άλλο συμβεί; Το μυαλό μου δεν λέει να το βουλώσει! Οι σκέψεις γλιστρούν στο μυαλό μου και έπειτα φεύγουν και ξανάρχονται και πάλι από την αρχή, και αυτό δεν με βοηθάει – δεν το βρίσκω χαλαρωτικό! Ωστόσο, ενώ πιστεύω ότι ο παραδοσιακός διαλογισμός δεν είναι για όλους, πιστεύω ότι υπάρχει κάποια μορφή διαλογισμού για όλους. Και ο δικός μου διαλογισμός είναι να εστιάζω απολύτως σε κάτι – και οι κατασκευές, η τακτοποίηση και η οργάνωση μου επιτρέπουν να το κάνω. Όταν κάθομαι και αδειάζω ένα ντουλάπι, κοιτάζοντας όλα τα χρώματα και τα μεγέθη των αντικειμένων που έχω μπροστά μου, δεν σκέφτομαι τίποτα άλλο εκτός από αυτό που έχω αναλάβει να φέρω εις πέρας. Ο εγκέφαλός μου παύει να φλυαρεί γιατί είναι πολύ απασχολημένος με το να σκέφτεται πώς θα πετύχω αυτό που έχω μπροστά μου.

Τις προάλλες, προσπαθούσα να ξαναμάθω να παίζω πιάνο, κάτι που έκανα όταν ήμουν μικρή. Και αυτό το είδος εστίασης λειτουργεί όπως ο διαλογισμός για μένα, γιατί δεν μπορώ να σκεφτώ τίποτα άλλο παρά το να προσπαθώ να βρω πώς να παίζω τις νότες και να βάζω τα δάχτυλά μου στα σωστά πλήκτρα.

ΑΠΟΛΑΜΒΑΝΟΝΤΑΣ ΤΟ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑ

Όταν τελειώσει η τακτοποίηση, έρχεται η ικανοποίηση του να κοιτάξεις εκεί όπου πριν υπήρχε ένα χάος γνωρίζοντας ότι μόλις τακτοποίησες τα πάντα! Υπάρχει μια πραγματική αίσθηση επιτυχίας. Η ικανοποίηση είναι πολύ μεγάλη. Λατρεύω αυτό το συναίσθημα: με κάνει

να αισθάνομαι σαν να έχω καταφέρει κάτι στ' αλήθεια καλό και, επιπλέον, σαν να έχω τον έλεγχο της ζωής μου. Μεγάλο μέρος του άγχους μου προέρχεται πιθανώς από το αίσθημα ότι δεν έχω τον έλεγχο της ζωής μου – κάτι που μπορεί να συμβαίνει και σε εσάς. Νομίζω ότι για πολλούς από εμάς αυτά τα συναισθήματα προκύπτουν επειδή δεν μπορούμε να αλλάξουμε ορισμένες καταστάσεις ή να κάνουμε ορισμένα πράγματα όπως θέλουμε. Ωστόσο, μπορείτε να κάνετε μικρά πράγματα στον δικό σας μικροκόσμο. Έχετε πραγματικά τον έλεγχο κάποιων πραγμάτων και μπορείτε να επιτύχετε κάτι που ίσως φαίνεται μικρό σε κάποιον άλλον, αλλά σημαντικό σε εσάς. Και αυτό μου αρέσει πολύ.

Όταν άρχισα να φτιάχνω τη σελίδα μου στο Instagram, δεν είχα ιδέα ότι τόσοι άνθρωποι θα το απολάμβαναν τόσο όσο εγώ. Τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης είναι, ας πούμε, μια αναπαράσταση του τι συμβαίνει στην ημέρα μας, και συχνά αισθάνομαι ότι ανάμεσα στην ώρα του σχολείου των παιδιών και στα γεύματα το μόνο που θα μπορούσα να κάνω είναι να τακτοποιώ. Έτσι δεν είχα τίποτα άλλο να μοιραστώ! Δόξα τω Θεώ, είμαστε πολλοί που απολαμβάνουμε την ικανοποίηση να βλέπουμε ένα τεράστιο χάος να μετατρέπεται σε κάτι βιώσιμο, γιατί, ειλικρινά, είναι το μόνο περιεχόμενο που έχω να μοιραστώ τις περισσότερες φορές.

Το «Όλα στη θέση τους» ξεκίνησε επειδή ξέρω ότι, ως γονείς, μερικές φορές περνάτε τις μέρες σας κάνοντας πολύ άχαρες δουλειές.

Κανείς δεν σας λέει «Μπράβο!» ή «Ουάου, βλέπω πραγματικά τη διαφορά!» επειδή κανείς δεν παρατηρεί όσα έχετε κάνει. Και αν είστε τυχεροί, η μόνη ανταμοιβή σας θα είναι ότι αυτό που τακτοποιήσατε θα μείνει τακτοποιημένο για λίγο περισσότερο από μία ώρα. Έτσι, το «Όλα στη θέση τους» ήταν το βραβείο μου, το «μπράβο» στον εαυτό μου, ο έπαινος που χρειαζόμουν και η απόδειξη για το πόσα είχα κάνει, ώστε να τα δείξω στον Joe όταν γυρίσει σπίτι.

Μπορεί να φαίνεται ασήμαντο, αλλά μου αρέσει να έχω αποδείξεις ότι έχω κάνει κάτι, ειδικά τις μέρες που δεν έχω επίσημη «δουλειά» αλλά κάθομαι στο σπίτι με τις Πίκλες (όπως αποκαλώ τα αγόρια). Είναι επίσης πολύ ωραίο να καταγράψω πόσες δουλειές του σπιτιού κάνω, και θα έλεγα ψέματα αν ισχυριζόμουν ότι δεν το έχω χρησιμοποιήσει ως «όπλο» στις διαφωνίες μου κατά καιρούς με τον Joe. Ξέρετε, αν αναρωτηθεί ποτέ «Και τι έκανες σήμερα;», θα είμαι σε θέση να του απαντήσω με έναν πλήρη κατάλογο αποδείξεων.

Στην αρχή, δημοσίευα ιστορίες σχετικά με την οργάνωση πραγμάτων που είχα στο σπίτι. Τότε, όταν δεν είχα και πολλούς ακολούθους, θυμάμαι να ταξινομώ τα κοχύλια μου –ναι, έχω συλλογή κοχυλιών– και να τα οργανώνω σε βάζα. Όμως νομίζω ότι οι άνθρωποι άρχισαν να προσέχουν αυτό που κάνω όταν ήμουν έγκυος στον Rex, τον μικρότερό μου, και άρχισα να τακτοποιώ το ντουλάπι μου. Εκείνη την εποχή, κάποιιοι νόμιζαν ότι ετοιμάζα πράγματα για το μωρό, αλλά, φυσικά, εγώ θα τακτοποιούσα το ντουλάπι αυτό ακόμα κι αν δεν ήμουν έγκυος.

Δεν μπορώ να σας περιγράψω το συναίσθημα όταν, ύστερα από λίγο καιρό, κατακλύστηκα από τα σχόλια και τα μηνύματα εκατοντάδων

ανθρώπων. Άρχισαν να μου γράφουν και να μοιράζονται τις δικές τους «Όλα στη θέση τους» ιστορίες – ήταν μια αποκάλυψη για μένα. Επίσης, βίωνα υπέροχη αίσθηση κοινότητας, το αίσθημα ότι ανήκω κάπου και ότι υπάρχουν άνθρωποι εκεί έξω που είναι τόσο ενθουσιώδεις με τα πράγματα που αγαπούν όσο κι εγώ.

ΜΙΑ ΛΕΣΧΗ ΟΠΟΥ ΟΛΟΙ ΕΙΝΑΙ ΕΥΠΡΟΣΔΕΚΤΟΙ

Πραγματικά μου αρέσει να βλέπω τις «Όλα στη θέση τους» ιστορίες των άλλων. Αισθάνομαι ότι υπάρχει μια μεγάλη ομάδα ανθρώπων που απολαμβάνουν να κάνουν κάτι που απολαμβάνω κι εγώ – ένα είδος λέσχης. Είμαι μέλος κι εγώ αυτής της συντροφιάς όπου όλοι μοιράζονται τις ιδέες τους και λένε τι έχουν πετύχει. Επίσης κάνουμε διάφορες ερωτήσεις ο ένας στον άλλον. Μερικές φορές, ρωτάω να μάθω ποιος είναι ο καλύτερος τρόπος για να γίνει κάτι. Ή αν ξέρει κάποιος πώς να χρησιμοποιήσω ένα αντικείμενο.

Και το αντίστροφο. Τις προάλλες, κάποιος μου έστειλε μια φωτογραφία από έναν μικροσκοπικό χώρο στο σπίτι του ρωτώντας πώς θα μπορούσε να φτιάξει εκεί μια παπουτσοθήκη. Του έστειλα ένα βίντεο με το πώς έχω τακτοποιημένα εγώ τα δικά μου παπούτσια, όλα κρεμασμένα σε μια ρυθμιζόμενη ράβδο (θα ακούσετε πολλά για αυτές) και του εξήγησα ότι θα μπορούσε απλώς να βάλει μια τέτοια ράβδο στον χώρο του. Έτσι, μοιραζόμαστε συμβουλές μεταξύ μας, κάτι που είναι φανταστικό.

Πάνω απ' όλα, εμπνέουμε ο ένας τον άλλον. Αυτές τις μέρες, λαμβάνω χιλιάδες μηνύματα από ανθρώπους που λένε ότι πραγματικά

τους παρακινούν αυτά που ανεβάζω ή που με ευχαριστούν γιατί τους έκανα να νιώσουν ότι μπορούν να πετύχουν κάτι ωραίο. Αυτό είναι κάτι που μου δίνει κίνητρο να συνεχίζω.

♡ Πώς να διαβάσετε αυτό το βιβλίο ♡

Θα ήθελα να μπορείτε απλώς να καθίσετε αναπαυτικά, να διαβάσετε αυτό το βιβλίο και να μην αισθάνεστε καμία πίεση να κάνετε οτιδήποτε, αλλά να απολαύσετε το να διαβάζετε για χειροτεχνίες, τακτοποίηση και οργάνωση. Ελπίζω ότι το βιβλίο μου θα σας κάνει ξεχαστείτε για λίγο και να χαλαρώσετε. Βυθιστείτε στις σελίδες του, ξεφυλλίστε το χαλαρά και κρατήστε ό,τι θέλετε από αυτό.

Και αν θέλετε να δοκιμάσετε να εφαρμόσετε κάποιες συμβουλές ή κάποια από τα πράγματα που μου αρέσει εμένα να κάνω, τότε το βιβλίο αυτό είναι εδώ για εσάς. Κι έχω πολλά να σας πω μέσα από αυτό.

Λοιπόν, είναι ώρα να σταματήσω να φλυαρώ. Ας φτιάξουμε ένα φλιτζάνι τσάι, ας πάρουμε ένα μπισκοτάκι για να γλυκαθούμε και ας ξεκινήσουμε.

**Δεν μπορείς να κάνεις πίσω
και να τα αλλάξεις όλα, αλλά μπορείς
να ξεκινήσεις από εκεί όπου βρίσκεσαι
και να αλλάξεις το τέλος.**

James R. Sherman